

Иван Вазов

Възвръщане в отечеството

Другари, здравейте, наста часът милий
и много желаний, в който ще се върнѣ!
С разкрити обятия вас пак ща прегърнѣ
след толкоз години, що нас са делили!

Ей ида и колко съм весел, дружина!
По-скоро подайте ръце си в ръце ми!
Как мило е мене, когато нозе ми
веч стъпат във моята родна долина!

С цалувки по устни и с сълзи от радост,
със думи горещи и с мили названия...
О, сладки минути на нашата младост,
о, родна долино, син ти се покланя!

Чужбина! Каква реч студена и ледна!
Какво неприятно тя в себе си скрива!
Изпитах я ази! О, тя е горчива!
Там дните ни венат, душа ни е бледна!

Как лепи тез крайща се мене явяват;
тъй лепи, тъй чудни са още от време,
но днеска по-силно пленяват сърце ми,
по-силно тез гледки духът ми смущават.

Но ето Балкана, висок, грандиозен,
как в свода небесний глава си опира.
От векове тамо той гордо се взира
ту тих и приветлив, ту бурен и грозен.

Ето и село ми, във злачни могили
обрасло с шумак и с дървета разкошни,
кат орлово гнездо, що ветрове мощни
от върха балканский го долу свалили.

Ей бърдото травно със каменѣ голи,
де пѣстрото стадо тревница си зоби,
де с мойте другари играл съм на роби,
де нужда не сещях, не знаях неволи.

Другари! Мина веч таз пора безпечна,

когато кръвта ми по-силно течеше
и с буйните песни, и с пълните чеши
светът нам рай беше и пролетта вечна.

Минаха дни чудни! От тях ни остана
една само сянка, един сладък спомен;
и нашата младост кат цвят благовонен
една заран само цъфтя, па увяна...

Другари, елате скръбта да оборим!
И в името на тез спомени чудесни
със здравици шумни и с весели песни
миналото щастье на миг да повторим.

1870

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9723>]